

Іванна Фецько

СИНОНІМІЯ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ МУЗЕЙНІЙ ТЕРМІНОСИСТЕМІ

Розглянуто проблему синонімії в українській термінології, проаналізовано особливості синонімних відношень у музейній терміносистемі, окреслено типи синонімів серед музейних термінів.

Ключові слова: українська мова, синонім, музейна терміносистема.

Масове виникнення нових термінологічних одиниць зумовлює розширення та розгалуження терміносистем, що потребують упорядкування. Вагоме значення у виконанні цього завдання належить теоретичному осмисленню системних відношень між термінологічними одиницями різних галузей [1, с. 383]. Терміносистема, як і будь-яка система, ґрунтується на відношеннях між її елементами.

Одним із типів таких відношень є парадигматика. Парадигматичні взаємозв'язки між термінами виникають на основі семантичної спільності термінів, тотожності або близькості їхніх значень, можливості створювати опозиційні відношення, протиставлятися, групуватися на основі спільності денотату або належності до однієї позамовної галузі дійсності. Найбільш цікавими та різноплановими парадигматичними кореляціями в межах термінологічної системи є відношення синонімії.

Загальним питанням синонімії в українській термінології присвятили публікації А. Коваль [2], І. Кочан [3], О. Мартиняк [4]. Синонімію в українській науково-технічній термінології окреслила Т. Михайлова [5]. Особливості синонімії сучасної української термінології цукрового виробництва розглянула А. Задояна [6]. Функціонування синонімів в українській морській термінології висвітлила Н. Корнодудова [7]. Синонімію прикметників в анатомічній термінології досліджувала В. Лисенко [8]. У сучасній українській терміносистемі музейництва явище синонімії ще не було предметом ґрунтовного наукового дослідження. Отже, порушена проблема є актуальною й потребує всебічного вивчення.

Метою дослідження є виявлення закономірностей та особливостей синонімних відношень у сучасній українській музейній терміносистемі, що має велике значення для виявлення законів семантичного розвитку термінології як складника лексичної системи мови.

Об'єктом дослідження стала термінологічна система музейництва сучасної української мови.

Предметом дослідження були синонімні відношення в українській терміносистемі музейної справи.

Матеріалом дослідження слугував корпус української музейної термінологіки. Вибірку складено на основі музейних словників сучасної української мови.

Наукова новизна роботи полягає в тому, що вперше проведено комплексний аналіз особливостей синонімії на матеріалі музейної термінологіки сучасної української мови.

У загальнолітературній мові синонімія є позитивним явищем, що сприяє її збагаченню. Щодо функціонування синонімів у термінологічних підсистемах, деякі науковці визнають небажаність цього явища. На їхню думку, виникнення синонімів є результатом словникової надмірності [9, с. 17]. Інші відзначають, що абсолютне вилучення синонімії з термінології може тільки функціонально послабити її, а не вдосконалити.

Вважаючи синонімію в термінології явищем небажаним, більшість лінгвістів говорять про наявність синонімів у різних терміносистемах. Деякі мовознавці, розглядаючи явище синонімії в термінній лексиці, пропонують виходити з того, що синонімія є загальномовним явищем, а тому термінологічну синонімію не потрібно цілком відривати від синонімії загальнонаціональної мови [10, с. 62]. Оскільки синонімія є своєрідною ознакою літературної мови, законом розвитку та існування мови, то нема жодних підстав говорити про синонімію термінів як явище негативне й надлишкове або взагалі її заперечувати, бо на термінну лексику як на підсистему літературної мови поширюються закони останньої.

Із погляду стандартизації наявність синонімів у термінологічній лексиці трактують як негативну ознаку. Цю думку підтримують А. Коваль, А. Д'яков, Є. Толикіна. Вони рекомендують якнайшвидше вилучити всі синоніми з терміносистем та уніфікувати їх. Інші (В. Даниленко, О. Ахманова) стверджують, що термінні синоніми дуже корисні, бо кожен по-різному розкриває значення поняття [10, с. 67].

Серед основних причин виникнення синонімії в термінології можна виокремити такі: кожна наукова школа найчастіше намагається дати поняттю якийсь специфічний термін, не враховуючи того, що поняття вже може мати позначення, запропоноване іншою науковою школою чи його винахідником; недосконала побудова первинного терміна – опи-

сова конструкція поступається місцем запозиченому однокомпонентному терміну; інколи первинний термін відображає ще не до кінця сформоване поняття, з розвитком поняття й виявленням остаточної його ознаки часто змінюється й початковий термін [11, с. 21].

Існує думка, що про синонімію в термінології потрібно говорити не як про логічне, а суто лінгвістичне явище. В. Даниленко вказує на те, що особливість термінів-синонімів полягає в тому, що вони, порівняно з синонімами загальнолітературної мови, мають зовсім інші функції та природу [12, с. 73].

Визнаючи наявність синонімів у термінології, науковці все ж таки по-різному мотивують це явище й дають йому різні назви. Різноманітність підходів до вивчення синонімії зумовлює використання таких термінів для позначення цього явища: *синонімія, дублетність, варіантність, еквівалентність, синонімічні терміни, синонімні терміни, синонімічні відношення, терміни-синоніми, термінологічні синоніми* тощо.

Під час аналізу синонімії найбільш суперечливим видається питання термінологічної дублетності.

Л. Капаназе вважає, що нема термінів “близьких за значенням”, а є тільки дублети [13, с. 76]. На думку В. Лейчика [14], це поняття значно складніше. Адже, по-перше, синоніми можуть позначати як те саме поняття, так і декілька близьких понять, які певною мірою пересікаються чи накладаються, по-друге, навіть якщо синоніми позначають те саме поняття, їхня семантична структура може бути зовсім відмінною: розкладаючи її методом компонентного аналізу на елементарні смисли, спільними мають бути лише основні компоненти змісту. Дублети розглядають лише тоді, коли збігаються всі без винятку компоненти значень синонімів. Б. Головін зазначає, що існування абсолютних синонімів, тобто мовних одиниць, які повністю збігаються за значенням та вживанням, у загальнолітературній мові викликає сумніви. Проте терміносистемам властива саме абсолютна синонімія, що дає підстави називати це явище “термінологічною дублетністю” [15, с. 54].

На думку А. Коваль, “наявні в термінології паралельні назви того самого поняття є *дублетами*. Дублетність – це явище відмінне від загальномовної синонімії. Оскільки термін має своє визначення й саме через нього співвідноситься з поняттям, він у своїй словесній формі містить певну наперед задану кількість істотних ознак цього поняття. Поки визначення поняття не змінюється, будь-яка словесна форма буде дублетом до попередньої, тобто одиницею з тією самою дефініцією. Тому вважають, що у межах термінології існують лише терміни-дублети й не існує термінів-синонімів” [16, с. 262].

О. Тараненко вважає, що в межах терміносистем маємо справу лише з дублетами. Дублетність передбачає співвідношення синонімів з одним денотатом [17, с. 16–19]. Г. Сергєєва вкладає в термін *дублет* лише однакову предметно-логічну співвіднесеність мовних одиниць, яка не виключає існування в них певних розбіжностей. Дублетні терміни, навіть якщо вони виявляють те саме поняття, можуть різнитися сферою використання, семантичною структурою, частотністю вживання, сполучуваністю тощо. Тому *дублетами* треба називати семантично рівнозначні терміни, що співіснують на певному етапі розвитку терміносистеми [18, с. 261]. І. Кочан зазначає, що синоніми, або терміни зі спільним денотатом, але різною формою вираження, що мають тотожні або майже тотожні значення, називають *дублетами* [19, с. 15].

У багатьох лінгвістів абсолютні синоніми одержали різні найменування: *дублети* (Д. Лотте), *термінологічні дублети* (В. Молодець), *лексичні дублети* (О. Ахманова); *синонімічні дублети* (М. Степанова, І. Чернишова), *дублетні найменування* (І. Квітко), *паралельні терміни* (А. Булаховський), *стовідсоткові синоніми* (М. Шанський), *тотожні синоніми, повні синоніми* (С. Бережан) та ін.

Отже, дублетність як різновид синонімії найбільш властива саме термінології.

У термінній лексиці лінгвісти групують синоніми за різними критеріями. Найчастіше базовими критеріями типологізації термінів-синонімів є: лексичне значення, структура та етимологія. Враховуючи ці критерії, виокремлюють такі типи синонімів: 1) лексичні; 2) словотвірні; 3) синтаксичні (структурні) [4]. Дотримуючись такої класифікації, синоніми термінології музейництва можна об’єднати в такі самі групи.

Лексичні синоніми – терміни різні за звучанням і написанням, але близькі або тотожні за значенням.

У музейній терміносистемі простежуємо функціонування таких пар серед лексичних синонімів:

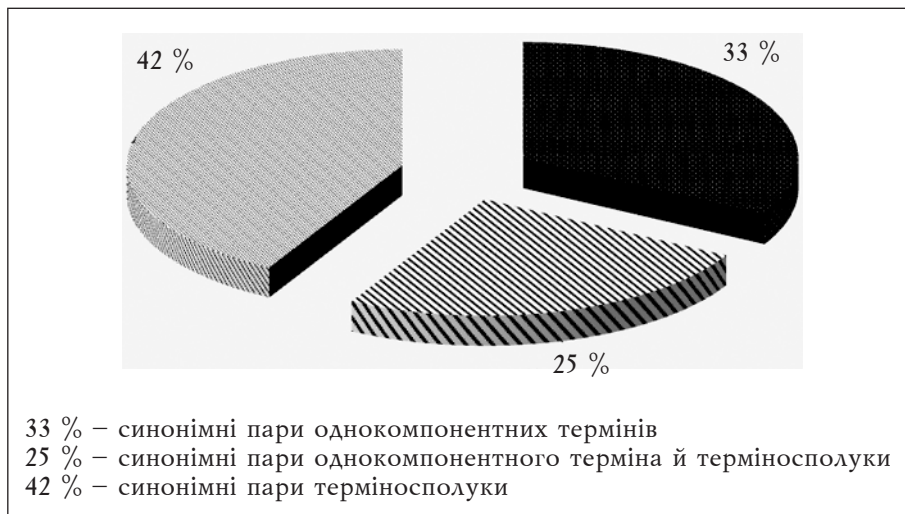
1) запозичений термін та питомий термін: *адаптація – пристосованість, вексиколологія – прапорознавство, індекс – покажчик, музеальність – музейність, музеологія – музеєзнавство, фальсифікат – підробка, фондовик – хранитель* та ін.;

2) синонімні українські терміни (здебільшого природничо-музейні): *згряя – стадо, куці – чагарники, наводок – повінь, покривники – оборонники, суходіл – суша, чинник – фактор, чучело – опудало* та ін.;

3) синонімні іншомовні терміни: *аборигени – автохтони, бурштин – янтар, карат – гран, таксидермія – дермопластика* та ін.

Терміни-синоніми розрізняють з погляду структури. В українській музейній терміносистемі виявлено паралельне вживання близько 530 (≈ 15 %) синонімних пар від загальної кількості 3655 словникових статей, з них (*Діаграма 1*):

Діаграма 1. Кількісне співвідношення синонімних пар терміносистеми музейництва

1) однокомпонентних термінів (178 пар \approx 33 %): *аерофотознімки – фотоплан, мюницкабінет – мюницкамера, арборетум – дендрарій* та ін.;

2) однокомпонентного терміна й терміносполуки (131 пара \approx 25 %): *аквізиція – набуття музейних предметів, анотація – текст пояснювальний, біошкідники – шкідники музейних предметів, деакцесія – списання музейного предмета, експозит – музейний експонат, музеалія – автентичні виразальні засоби, планшет – монтажний аркуш експозиції, рафітет – рідкісний предмет, резервати – природоохоронні території, скансен – музей просто неба, таксидермія – виготовлення природничих препаратів* та ін.;

3) терміносполук (223 пари \approx 42 %): *акт деакцесії – акт списання, архівний фонд – документальний фонд, асортиментний кабінет – кімната зразків, дублетний фонд – обмінний фонд, експозиційне обладнання – експозиційне устаткування, історико-архітектурний заповідник – історико-культурний заповідник, номенклатурний етикетаж – заголовковий етикетаж, книга обліку депозитів – книга тимчасових надходжень, колористичне вирішення експозиції – барвне вирішення експозиції, комплексний музей – багатопрофільний музей, курсова вартість – ринкова вартість, облікова картотека – генеральна картотека, пояснювальна анотація – пояснювальний текст, теорія скарбування – теорія тезаврування* та ін.

За морфологічною природою найбільш поширеними в терміносистемі музейництва є іменникові синоніми: *індекс – покажчик, зібрання – колекція, інсектарій – віварій, музеєзнавство – музеологія, мюницкабінет – мюницкамера, прапорознавство – вексикологія, теріологія – мамалогія* та ін. Рідше трапляються прикметникові синоніми: *біноміальний – бінарний, дійсний – справжній, домусейний – протомусейний, мандрівний – пересувний, місцевий – локальний, музеальний – музейний, променевий – радіальний* та ін.

До синонімного ряду в українській терміносистемі музейної сфери може належати різна кількість компонентів:

1) два терміни: *музеєзнавство – музеологія, об'єднання – асоціація, саморегуляція – авторегуляція, хранитель – фондовик, чучело – опудало* та ін.;

2) три терміни: *зібрання – збірка – колекція, камедь – глей – живиця, мамалогія – мамаліологія – теріологія, сховище – фондосховище – запасник* та ін.

Крім синонімії, термінологічній системі музейництва властива й варіантність, тобто формальна модифікація того самого терміна (терміносполуки) без порушення тотожності значень. Поміж дослідників нема одностайності у трактуванні поняття *варіант*. В. Лейчик пише, що *варіантність терміна* – це особлива реалізація загальної теорії варіантності, яка проявляється як у мові загалом, так і в деяких її різновидах [20, с. 73–74]. Згідно з думкою О. Радченко, *варіанти терміна-слова* – “це тотожні за значенням спільнокореневі термінологічні одиниці, що розрізняються деякими розбіжностями знакової форми в межах того самого номінанта: місцем наголосу, фонемами, афіксами або їхнім поєднанням” [21, с. 23]. Як зазначає І. Кочан, *варіанти терміноодиниць* – це паралельні форми існування мовної одиниці, що мають певні відмінності на рівні фонем, морфем, наголосу тощо [19, с. 14].

Традиційно термінологи трактують варіантність у термінології як явище негативне та надлишкове, але також визнають наявність варіантних термінів на різних етапах форму-

вання термінної лексики певної галузі, передусім у час становлення національної термінології, а також на етапі виникнення нових напрямів у науці. Поява варіантних термінів, конкуренція між ними за місце в науковій термінології – це показник постійного розвитку мови і її тяжіння до довершеності [22, с. 17].

Особливістю варіантних термінів є те, що вони в термінології співіснують без будь-яких мовних відмінностей, а варіанти загальнолітературної мови найчастіше розмежовуються стилістично.

Причини появи варіантів можна об'єднати у дві групи: 1) зовнішні: контактування з іншими мовами (запозичення однієї й тієї самої мовної одиниці з різних мов, вплив мов-посередників); вплив територіальних діалектів;

2) внутрішні: дія чинника аналогії, множинність структурних можливостей мовної системи і її видозміна у процесі розвитку, невідповідність форми й змісту, тенденція до економії тощо.

У науковій літературі до сьогодні залишається дискусійним питання про співвідношення синонімії та варіантності як у літературній мові, так і в термінології. У термінологічних працях виокремлюють три основні погляди на цю проблему:

1. Варіантність є виявом синонімії (С. Булик-Верхола, І. Кочан, Н. Місник, Н. Яценко). І. Кочан зазначає, що “синонімами можуть бути термінологічні одиниці різних структурних рівнів та нерідко різних знакових виражень” [3, с. 32]. Дослідниця поділяє терміни-синоніми на одноструктурні (терміни-слова) та різноструктурні (словосполучення, аббревіатури тощо). Серед одноструктурних синонімів виділяє: 1) терміни-варіанти; 2) терміни – різнокореневі відповідники; 3) терміни, різні за походженням. *Терміни-варіанти* – це словотвірні синоніми, які позначають тотожні поняття, але мають деякі видозміни форми на рівні афіксації. Серед таких термінів синонімія виражається на рівні морфологічного способу їхнього творення, зокрема в синонімії відношення вступають префіксальні деривати. На рівні синонімії одноструктурних термінів виокремлюють підгрупу різнокорневих відповідників. До третьої підгрупи одноструктурних синонімів належать терміни, різні за походженням.

2. Синонімія є виявом варіантності (В. Гак, В. Лейчик, Л. Малевич, С. Руденко), тому синонімами називають лексичні варіанти поряд із фонетичними, словотвірними та іншими варіантами.

3. Варіантність та синонімію розглядають як окремі явища Л. Боярова, С. Дорошенко, Л. Козак, О. Литвин, Г. Мацюк, Т. Панько, О. Радченко, В. Чумак та ін. [23, с. 74].

Існують різні погляди щодо класифікації варіантів. Системний опис характеру відношень між термінами-варіантами передбачає їхню класифікацію.

В. Виноградов говорить про фоно-морфологічні та етимологічні варіанти мовних одиниць [24, с. 40]. О. Смирницький пропонує таку класифікацію варіантів: 1) лексико-семантичні; 2) фоно-морфологічні, які, своєю чергою, поділяє на: а) морфологічні варіанти, б) фонетичні чи звукові варіанти [25, с. 42].

Спираючись на погляди В. Виноградова й О. Смирницького, О. Ахманова виокремлює фонетичні та морфологічні варіанти, але більше наголошує на морфологічних, бо вважає це питання складнішим. Вона розмежовує такі категорії, як морфологічні варіанти одного терміна й різні терміни-синоніми. Коли терміни мають різні кореневі морфеми при лексико-семантичній спільності, то це різні терміни-синоніми. Проте терміни з різними афіксальними морфемами при спільній кореневій частині, які збігаються за значенням, вона вважає морфологічними варіантами й робить висновок про те, що вони не можуть бути синонімами, тому що не є різними термінами [26, с. 214].

К. Горбачевич говорить про повні й неповні варіанти. До повних він залічує фонетичні, фонематичні, акцентологічні та морфологічні варіанти. А неповні розрізняє у функціональному плані (стилістичному, експресивному, синтаксично-позиційному і т. д.) [27, с. 20].

В українській музейній терміносистемі функціонують такі варіанти мовних одиниць різних рівнів:

1) фонетичні варіанти: – це такі звукові різновиди, що не порушують принципу тотожності його термінотвірної структури, лексичного й граматичного значень: *спеціальна книга – спеціальна книга, асоціація музеїв – асоціація музеїв, науково-допоміжні матеріали – науково-допоміжні матеріали, проектування – проєктування, температурно-вологісний режим – температурно-вологісний режим* та ін.;

2) морфологічні варіанти – видозміна торкається морфемної структури терміна за умови спільності кореня, лексичного та граматичного значень [23, с. 75]: *мамалогія – мамаліологія, систематика – біосистематика, домусейна форма – протомусейна форма, авіфауна – орнітофауна, індивід – індивідум, авторегуляція – саморегуляція, шкура – шкурка, евтрофікація – евтрофування, збиральництво – збирання, картографування – картування* та ін.;

3) комбіновані варіанти – розбіжності плану вираження виявляються в терміні на різних мовних рівнях. Найчастіше такі варіантні форми є акцентно-словотвірними (наприклад, *валідний – валідований* та ін.);

4) варіанти, що розрізняються порядком компонентів: *обліково-фондова документація – фондово-облікова документація; колекція музейна – музейна колекція, колекція таксономічна – таксономічна колекція, фонд ботанічний – ботанічний фонд, фонд*

науково-допоміжний – науково-допоміжний фонд, зал колекційна – колекційна зала, текст пояснювальний – пояснювальний текст та ін.

В українській термінологічній системі музейної справи виявляємо синтаксичні варіанти:

1) терміносполучення – його усичено-словесна форма: *біотична різноманітність – біофізіологічність, голарктична область – голарктика, екологічний музей – екомусей, експозиційний дизайн – експодизайн, спеціальна книга – спецкнига, технічне й робоче проектування експозиції – техноробоче проектування експозиції та ін.*;

2) терміносполучення – аббревіатура: *експозиційно-допоміжний матеріал – ЕД, книга вступу – КВ, книга надходжень – КН, коефіцієнт відносної шкідливості – КВШ, Міжнародна рада музеїв – МРМ, міжнародний кодекс ботанічної номенклатури – МКБН, міжнародний кодекс зоологічної номенклатури – МКЗН, розширена тематико-експозиційна структура – РТСЕ, сонцезахисний пристрій – СЗП, тематико-експозиційний план – ТЕП, тематична структура експозиції – ТСЕ та ін.*;

3) терміносполучення – терміносполучення з різними видами зв'язку між компонентами: *історіографія музеєзнавства – музеєзнавча історіографія, маршрут екскурсії – екскурсійний маршрут, мова експозиції – музейна мова, музей етнографії – етнографічний музей, музей літератури – літературний музей, пам'ятка архітектури – архітектурна пам'ятка, пам'ятка археології – археологічна пам'ятка, режим освітлення – світловий режим, режим температури й вологості – температурно-вологісний режим, тематична структура експозиції – тематико-експозиційна структура, фонди музею – музейні фонди та ін.*

Окремим різновидом синтаксичних варіантів є терміни, що мають повну й коротку форму: *вендський період – венд, ера – кайнозой, карстові явища – карст, статеві ознаки – статъ, тріасовий період – тріас та ін.* Своєрідною рисою синонімічних пар цього типу є усунення малоінформативних елементів терміна, що виражають поняття, які є зрозумілими із системи понять загалом.

Отже, в загальному просторі синонімія – це реалізація семантичної гнучкості мови, тобто можливість різними способами висловити одне й те саме або майже одне й те саме значення. Терміни-синоніми – наслідок різних джерел формування термінологічної лексики, структурного варіювання позначень спеціальних понять. Часто вони зумовлені появою нових шкіл, напрямів, які створюють свої засоби номінації музейних понять, процесами термінологічної стандартизації та кодифікації.

Отже, в українській терміносистемі музейництва виявлено використання синонімів на рівні однокорпусних термінів, терміносполучень та аббревіатур. Вважаємо, що синонімію термінів не варто трактувати лише як негативне явище. Інколи вона є доречною, бо сприяє найточнішому вираженню думки, униканню надмірних повторів. Найвність синонімії є невід'ємною особливістю музейної термінологічної системи та наслідком її постійного розвитку. Можна стверджувати, що синонімія в досліджуваній терміносистемі є закономірним і поширеним явищем, зумовленим лінгвістичними й екстралінгвальними чинниками, та потребує постійної уваги з боку науковців.

Література

1. Рибалка Н. Синонімічні відношення в англійській номенклатурі ссавців / Н. Рибалка // Наукові записки. Серія : Філологічні науки (мовознавство). — Вип. 89 (3). — С. 383–387.
2. Коваль А. П. Синоніміка у термінології / А. П. Коваль // Дослідження з лексикології та лексикографії. — 1965. — С. 157–168.
3. Кочан І. М. Синонімія у термінології / І. М. Кочан // Мовознавство. — 1992. — № 3. — С. 32–34.
4. Мартиняк О. Явище синонімії у термінологічній лексиці / О. Мартиняк // Вісник Національного університету "Львівська політехніка". Серія : Проблеми української термінології. — 2008. — № 620. — С. 100–103.
5. Михайлова Т. Синонімічні відношення в українській науково-технічній термінології / Т. Михайлова // Вісник Національного ун-ту "Львівська політехніка". Серія : Проблеми української термінології. — 2004. — № 503. — С. 53–57.
6. Задояна Л. Синонімія в сучасній українській термінології цукрового виробництва / Л. Задояна // Вісник Національного ун-ту "Львівська політехніка". Серія : Проблеми української термінології. — 2008. — № 620. — С. 246–249.
7. Корнодудова Н. Багатозначність та синонімія у сучасній українській морській термінології / Н. Корнодудова // Українська термінологія і сучасність : зб. наук. праць. — К. : Інститут української мови НАН України, 2009. — С. 135–137.
8. Лисенко В. Синонімічні прикметники в українській анатомічній термінології / В. Лисенко // Вісник Національного ун-ту "Львівська політехніка". Серія : Проблеми української термінології. — 2008. — № 620. — С. 228–232.
9. Крыжановская А. В. Сопоставительное исследование терминологии современных русского и украинского языков / А. В. Крыжановская. — К. : Наук. думка, 1985. — 204 с.
10. Турчин В. В. Прагматика наукового терміна / В. В. Турчин. — Івано-Франківськ : Факел, 2004. — 226 с.
11. Лотте Д. С. Основы построения научно-технической терминологии: вопросы теории и методики / Д. С. Лотте. — Москва : АН СССР, 1961. — 158 с.
12. Даниленко В. П. Русская терминология : Опыт лингвистического описания / В. П. Даниленко. — Москва : Наука, 1977. — 246 с.
13. Капанадзе Л. А. О понятиях "термин" и "терминология" / Л. А. Капанадзе // Развитие лексики современного русского языка. — Москва : Наука, 1965. — С. 75–85.
14. Лейчик В. М. Термины-синонимы, дублеты, эквиваленты, варианты / В. М. Лейчик // Актуальные проблемы лексикографии и словообразования. — Новосибирск : Изд-во НГУ, 1973. — Вып. 2 — С. 103–107.
15. Головин Б. Н. Лингвистические основы учения о терминах / Б. Н. Головин, Р. Ю. Кобрин. — Москва : Высш. школа, 1987. — 104 с.
16. Коваль А. П. Практична стилістика сучасної української мови / А. П. Коваль. — К. : Вища школа, 1987. — 348 с.
17. Тараненко О. О. Новий словник української мови (концепція і принципи укладання словника) / О. О. Тараненко. — Кам'янець-Подільський : Вид-во Кам'янець-Подільського державного педагогічного інституту, 1996. — 170 с.

18. Сергєєва Г. А. Системний підхід до вивчення запозичень на рівні лексико-семантичної парадигматики (до проблеми термінологічної синонімії) / Г. А. Сергєєва // Вісник Харків. ун-ту. Серія : Філологія. — 2000. — № 491. — С. 260–263.
19. Кочан І. Варіанти і синоніми термінів з міжнародними компонентами / І. Кочан // Вісник Нац. ун-ту "Львівська політехніка". Серія : Проблеми української термінології. — 2008. — № 620. — С. 14–19.
20. Лейчик В. М. Терминоведение : предмет, методы, структура / В. М. Лейчик. — Москва : Изд-во ЛКИ, 2007. — 256 с.
21. Радченко О. І. Мовна норма і варіантність в українській науковій термінології : дис. ... канд. філол. наук / О. І. Радченко. — Харків, 2000. — 203 с.
22. Мартиняк О. Фонетичні варіанти українських науково-технічних термінів / О. Мартиняк // Вісник Львів. ун-ту. Серія : Філологічна. — 2009. — Вип. 46. — Ч. II. — С. 17–22.
23. Романова О. О. Варіантність в українській швацькій термінології / О. О. Романова // Вісник Черкаського ун-ту. Серія : Філологічні науки. — 2012. — № 27 (240). — С. 73–76.
24. Виноградов В. В. О формах слова / В. В. Виноградов // Изв. АН. СССР. Серія : ОЛЯ. — 1944. — Вып. 1. — Т. 3. — С. 40–41.
25. Смирницкий А. И. Лексикология английского языка / А. И. Смирницкий. — Москва : Изд-во литературы на иностранных языках, 1956. — 260 с.
26. Ахманова О. С. Очерки по общей и русской лексикологии / О. С. Ахманова. — Москва : Просвещение, 1957. — 362 с.
27. Горбачевич К. С. Вариантность слова и языковая норма / К. С. Горбачевич. — Ленинград : Наука, 1978. — 238 с.

The article examines the issue of synonymy in Ukrainian terminology, it analyses the specificity of synonymy relations in the term system of Museology, outlines synonym types among Museology terms.

Key words: the Ukrainian language, synonym, Museology term system.